

РЕШЕНИЕ

№ 5365

гр. София, 13.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5402** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на застрахователно дружество ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], против решение от 07.05.2020 г., постановено по НАХД № 5179/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103-и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-147 от 21.02.2019 г., издадено от В. Н. С., член на КФН, изпълняващ правомощията на заместник-председател, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ на Комисията за финансов надзор (КФН), с което на основание чл.644, ал.2 вр. с чл. 647, ал.2 от Кодекса за застраховането (КЗ), на ЗД [фирма] е наложено административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 3000 (три хиляди) лева за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Жалбоподателят счита, че решението е незаконосъобразно. Счита, че нарушението не е извършено в условията на повторност. Релевират се доводи относно липсата на отегчаващи вината обстоятелства и несъответствие на наложената санкция с характера на извършеното нарушение. Сочи се маловажност на нарушението. С

оглед това касаторът моли да се отмени Решението на СРС, като противоречащо на материалния закон и поради допуснати съществени процедурни нарушения. Алтернативно е направено искане за изменение на НП, като се преквалифицира наложената санкция от такава по чл. 644, ал.2 от КЗ на такава по чл. 644, ал.1, т.1 от КЗ и да се наложи минимална законова санкция. В съдебното заседание редовно призован, касаторът не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, се представлява по делото от пълномощник – юрк. Г., който оспорва касационната жалба. Изразява искане решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представител от С. градска прокуратура, прокурор К. дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XI-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законоустановения за това срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна следното: Дружеството жалбоподател ЗД [фирма] е с основен предмет на дейност – сключване на всички видове застраховки, като една от сключените застраховки била застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите сключена от П. Г. Р. за автомобил марка "М.", модел "С 200" с ДК [рег.номер на МПС] съгласно полица № BG/02/118000273137, с период на покритие от 13.01.2018 г. до 12.01.2019 г.

На 23.04.2018 г. настъпило застрахователно събитие, а именно ПТП между автомобил марка „М.", модел "С 200" с ДК [рег.номер на МПС] и мотоциклет марка "Я.", модел "М." с ДК [рег.номер на МПС], управляван от И. С. Ц., като за настъпилото пътнотранспортно произшествие бил съставен двустранен констативен протокол да пътнотранспортно произшествие № 59136/23.04.2018 г., съгласно отразеното в който виновен за настъпилото ПТП е водачът на автомобила "М." – П. Г. Р..

На 25.04.2018 г. от И. С. Ц. била заведена претенция, посредством подадено искане за оценка по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите пред ЗД [фирма] за изплащане на застрахователно обезщетение по повод настъпилото застрахователно събитие - пътнотранспортно произшествие, при което бил увреден притежавания от Ц. мотоциклет марка "Я." с рег. ДК [рег.номер на МПС] и в ЗД [фирма] била заведена щета № [ЕГН] на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективиран в застрахователна полица № BG/02/118000273137 на виновния водач. На датата на завеждане на претенцията - 25.04.2018 г. пред застрахователното дружество ЗД [фирма] били представени от И. С. Ц. всички писмени доказателства- документи, необходими за установяване на основанията и размера на претенцията, като на същата дата - 25.04.2018 г. бил извършен и оглед на увреденото МПС - мотоциклетна марка "Я." с рег. ДК [рег.номер на МПС] и бил съставен опис - заключение на констатираните увреждания.

След 25.04.2018 г. от ползвателя на застрахователна услуга И. С. Ц. не са изисквани от застрахователното дружество ЗД [фирма] допълнителни доказателства необходими

за установяване на основанието и размера на претенцията.

Предвид, че изтекли законоустановените срокове, в които дружеството следвало да се произнесе по застрахователната претенция на И. С. Ц., което обаче не било направено, от същия била подадена жалба в КФН заведена с вх. № 91-02-1514 от 26.09.2018 г. за забавено произнасяне по застрахователната претенция

С оглед на постъпилата жалба и от свид. В. П. - младши експерт в отдел "Правоприлагане" на КФН била извършена проверка по жалбата, като с писмо от 03.10.2018 г. от ЗД [фирма] били изисквани подробни писмени обяснения по случая ведно със заверени преписи от всички документи по претенцията по щета № [ЕГН], като отговорът на застрахователното дружество, заедно с изискваните доказателства постъпил в КФН с писмо на 12.10.2018 г. След проверка на представените документи от ЗД [фирма] свид. В. П. установила посочените по - горе обстоятелства, както и че след 25.04.2018 г. от И. С. Ц. от страна на ЗД [фирма] не са били изисквани други доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията и че от тази дата за ЗД [фирма] е възникнало задължението в срок до 15 – работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106, а именно не по - късно от 18.05.2018 г. вкл. да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащане, а застрахователното обезщетение от 223.30 лв. било преведено по банковата сметка на И. С. Ц. на 09.10.2018 г., съгласно преводно нареждане.

С оглед на тези обстоятелства и като било прието от свид. В. П., че в срок до 18.05.2018 г. вкл. ЗД [фирма] не е изпълнило задълженията си по КЗ, на 24.10.2018 г. същата, в присъствието на свид. М. М. и Б. Х., също от КФН съставила против ЗД [фирма] акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-1239/24.10.2018 г., в който описаните фактически констатации са квалифицирани като нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ, като актът бил връчен на упълномощен представител на дружеството и подписан от последния. Въз основа на така съставения акт и от В. Н. С., в качеството му на член на Комисията за финансов надзор /КФН/, изпълняващ правомощията на Заместник - председател на КФН, ръководещ управление "Застрахователен надзор" е издадено обжалваното наказателно постановление, с което на ЗД [фирма] била наложена "имуществена санкция" в размер на 3 000 /три хиляди/ лева.

С Решение от 07.05.2020 г. СРС потвърдил процесното наказателно постановление. За да постанови своя акт, въззивният съд приел, че дружеството е осъществило състава на вмененото му административно нарушение.

Настоящата инстанция намира, че обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо. Постановено е от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Изложените правни изводи в обжалваното решение напълно се споделят от настоящия касационен състав. При постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, които да обосновават отмяната му. Районният съд е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като е събрал относимите писмени и гласни доказателства. Процесуалните права на страните не са били ограничени. Съдът е обосновал изводите си относно фактичката обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата по делото.

Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства,

съгласно чл. 219, ал. 1 от АПК.

Противно на доводите в жалбата на застрахователя, правната квалификация в АУАН и НП кореспондира с нарушението. Отношението на чл. 496, ал. 1 към чл. 108, ал. 1 КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава касаторът, би било налице в случай, че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и дерогиращото действие на специалната норма. Между чл. 108, ал. 1 от КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 496, ал. 1 от КЗ, не е налице противоречие.

В разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ е предвидено, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква „А“ от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: т. 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или т. 2. мотивирано откаже плащането. Същевременно, чл. 496, ал. 1 КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, или неговия представител. Съотношението между двата срока е нормативно определено с чл. 108, ал. 3 от КЗ, съгласно който в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. Видно е, че всеки един от тези два срока има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл. 108, ал. 1 КЗ и чл. 496, ал. 1 КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. В случая конкретния срок по щета № [ЕГН] е започнал да тече считано от 25.04.2018г., на която дата е представен последния документ – като след тази дата застрахователя не е изискал никакви допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията, на осн. чл. 106 от КЗ. Приложим е срокът по чл. 108, ал. 1 КЗ, а нарушението се състои в неспазването му от ЗД [фирма], което е следвало да се произнесе не по късно от 18.05.2018 г. вкл., като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. Сумата е изплатена на 09.10.2018 г. В тази връзка са неоснователни възраженията на касатора относно неправилното квалифициране на деянието.

С разпоредбите на чл. 106 – чл. 108 от КЗ законодателят е предоставил възможност на застрахователя да изиска и да се снабди с допълнителни доказателства от лицето, предявило застрахователната претенция, включително и от държавни органи и трети лица. След представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ започва да тече 15-дневният срок, изчислен в работни дни, за произнасяне: да бъде определено и изплатено обезщетението или застрахователната сума, или да бъде обективизиран мотивиран отказ за плащането. Разпоредбата на чл. 496 от КЗ не предвижда различен срок. Последната се отнася до максималния срок за окончателно произнасяне, считано от датата на предявяване на претенцията, и то в случай, че застрахователят е изискал допълнителни документи – по арг. за обратното от чл. 108, ал. 3 от КЗ, каквато не е настоящата хипотеза. По делото не е спорно, че на 25.04.2018 г. са били представени всички относими документи, като след тази дата застрахователят не е изискавал

допълнителни доказателства. Именно от този момент е започнал да тече и 15-дневният срок по чл. 108, ал. 1 от КЗ, като е изтекъл на 18.05.2018 г., и считано от следващия работен ден е било в изпълнение. Следователно правилно е определена и датата на нарушението 19.05.2018 г.

Неоснователен е и доводът на касатора, че наказанието му е наложено за нарушение извършено в условията на повторност, без да са осъществени предпоставките за това. В тази връзка видно от НП в същото е описано и съгласно изискването на § 1, т. 37 от ДР на КЗ за „повторно нарушение” -по отношение на кое друго деяние има характеристиките на повторно извършеното такова. Наложена санкция правилно е определена по размер, поради което се явява и справедлива.

Не са налице и предпоставките за приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието „маловажен случай”, затова на основание чл. 11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 от НК „маловажен случай” е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не указват маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователните претенции в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства.

При този изход на делото, с оглед неговата фактическа и правна сложност, и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 ЗАНН, на КФН следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 07.05.2020 г., постановено по НАХД № 5179/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103-и състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.